

В някои точки беше остро критикувана. Но Димов беше много доволен от писмото, което беше получил от др. Вълко Червенков, в което книгата му бе получила висока оценка. Все пак той реши да преработи и разшири някои части в нея, да вмъкне нови действащи лица, нови събития. "Тютюн" беше търсена навсякъде. Беше събудила изключителен интерес. Все по същото време Димов изрази желание да има портрет от мен. Беше лято. Отиваше със семейството си на почивка в "Дружба" - Варна. Договорихме се там да го рисувам. Взех самостоятелна стая, платно, бои и заминах за "Дружба". Още на втория ден обаче пристигна и Ангел Селлада със съпругата си. Той беше главен секретар на Международния комитет за мир /тогава с резиденция във Виена/. Селлада гостуваше на българския Комитет за мир и щеше да прекара една седмица в курорта "Дружба". Настаниха го в съседна на моята стая. Беше рядко интересен.

Казах на Димов, че желая да рисувам испанеца. Селлада беше прекарал като емигрант девет години по лагери, между които и "Бухенвалд". Говореше френски и прие с възторг поканата ми да позира, още повече че жена му беше голяма поклонница на изобразителните изкуства. Всен следобед те адваха в моята стая. Димов пожела да види портрета. Той възкликна: "Та това е мойят Ередия! Точно такъв! Съдий!". Помоли ме за разрешение да го постави на корицата на своето второ издание на "Осъдени души". Аз се съгласих. Върнах написаните стихове за Селлада. Димов ги преведе на испански. Вечер, след вечеря, се събрахме в моята стая. Той ни четеше до късно през нощта новите глави от романа "Тютюн". При една среща в София той ме помоли да дам мнението си за портрета му, рисуван от даскалов. Намерих портрета за доста сполучлив, макар и малко декоративен. Портретът на Селлада бе откупен и подарен от Българския комитет за мир при един конгрес във Виена. Рисувах и Сибила, дъщерята на Димов, на пет годишна възраст. Изложих портрета и в изложбата ни 1959 г. Поради общата ни заетост срещите ни станаха много по-редки. Духовната ни дружба обаче и до сега е рядък и ценен бразник в моя живот, както са ценни и несравними спомените ми от други такива дружби с големи хора, с големи съдби.

София, 6.X.1975 г.

Олга Тързакс-Тимова
Олга Тързакс-Тимова